

Sygn. akt I ACa 102/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 czerwca 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Andrzej Szewczyk
Sędziowie:	SSA Barbara Górczanowska (spr.) SSA Teresa Rak
Protokolant:	st.sekr.sądowy Beata Zaczek

po rozpoznaniu w dniu 21 czerwca 2017 r. w Krakowie na rozprawie

sprawy z powództwa M. S.

przeciwko Szpitalowi (...). (...)w K.

przy interwencji ubocznej Towarzystwa (...) S.A. w W.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 17 października 2016 r. sygn. akt I C 1303/15

1. **oddala apelację;**

2. **odstępuje od obciążania powoda kosztami postępowania apelacyjnego na rzecz strony pozwanej i interwenienta ubocznego;**

3. **przyznaje od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Krakowie na rzecz radcy prawnego E. T. kwotę 6.642 zł (sześć tysięcy sześćset czterdzieści dwa złote) w tym 1.242 zł podatku od towarów i usług, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu apelacyjnego.**

SSA Teresa Rak SSA Andrzej Szewczyk SSA Barbara Górczanowska

UZASADNIENIE

wyroku Sadu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 21 czerwca 2017 r.

Powód M. S. domagał się zasądzenia od strony pozwanej Szpitala (...) (...)w K. kwoty 350.000 zł tytułem odszkodowania (200.000zł) i zadośćuczynienia (150.000 zł) za zatrzymanie go w pozwanym Szpitalu bez jego zgody i nieprawidłowe leczenie, które spowodowały pogorszenie jego stanu zdrowia uniemożliwiając mu dalsze wykonywanie pracy.

Pozwany Szpital wniósł o oddalenie powództwa podnosząc, że podstawą przyjęcia powoda do szpitala był art. 23 ust. 1 u.z.p., wszelkie formalności zostały dopełnione a leczenie powoda przebiegało zgodnie z właściwymi przepisami. Po stronie pozwanego interwencję uboczną zgłosiło Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna w W., kwestionując powództwo co do zasady i wysokości.

Wyrokiem z dnia 17 października 2016 r. Sąd Okręgowy w Krakowie, I Wydział Cywilny powództwo oddalił, nie obciążył powoda obowiązkiem zwrotu kosztów procesu stronie pozwanej i interwientowi ubocznemu, przyznał od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Krakowie na rzecz radcy prawnego E. T. kwotę 8.856 złotych tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu.

Podstawą rozstrzygnięcia był następujący stan faktyczny:

W związku z doznany urazem głowy w 2008 r., powód w latach 2009 – 2012 pozostawał w przewlekłym leczeniu w poradni neurotraumatologicznej Szpitala (...) w K., zgłaszając m. in. bóle i zawroty głowy. W czasie leczenia szpitalnego w okresie od 6 lutego 2016 r. do 7 lutego 2016 r. rozpoznano u powoda bezsenność, która występuje u niego od czasu urazu głowy. Powód wielokrotnie przebywał w pozwanym szpitalu. Pierwsza hospitalizacja miała miejsce w okresie od 9 czerwca do 3 sierpnia 2011 r. z rozpoznaniem zaburzeń urojeniowych i zespołu uzależnienia od alkoholu. Odnotowano wówczas, że od kilku lat zmienił się, stał się negatywnie nastawiony do członków rodziny, czuł się krzywdzony. Następnie od 7 czerwca do 2 sierpnia 2012 r. z rozpoznaniem zaburzeń urojeniowych i zespołu uzależnienia od alkoholu. Od 5 lutego do 5 marca 2014 r. z rozpoznaniem schizofrenii paranoidalnej i zespołu uzależnienia alkoholowego. W dniu 13 grudnia 2011 r. u powoda stwierdzono brak przeciwwskazań psychologicznych do wykonywania pracy na stanowisku kierowcy. Powód był hospitalizowany ponownie w placówce strony pozwanej w okresie od 22 sierpnia do 16 września 2014 r. z rozpoznaniem schizofrenii urojeniowej. W epikryzie odnotowano, że pacjent był dotychczas kilkakrotnie hospitalizowany psychiatrycznie. W momencie przyjęcia znajdował się pod wpływem alkoholu. Wedle skierowania w domu był agresywny, demolował mieszkanie, odgrażał się siostrze. Po przyjęciu do szpitala był agresywny czynnie, wymagał zabezpieczenia pasami. Powoda przyjęto do placówki bez jego zgody na podstawie art. 23 ustawy o ochronie zdrowia psychicznego ze wskazaniem, że zagrażał bezpośrednio życiu lub zdrowiu innych osób, wyjaśniając mu przyczyny przyjęcia oraz informując o jego prawach. O przyjęciu powoda do szpitala psychiatrycznego zawiadomiono w dniu 25 sierpnia 2014 r. Sąd Rejonowy (...)Wydział Rodzinny i Nieletnich. Powód został wysłuchany przez sędziego. Postanowieniem z dnia 29 sierpnia 2014 r. Sądu Rejonowego (...)w K. Wydział III Rodzinny i Nieletnich, stwierdzono zasadność zatrzymania, przyjęcia i leczenia powoda w dniu 22 sierpnia 2014 r. bez wyrażenia zgody w pozwanym szpitalu, sygn. akt III RNs 1658/14/P. W kolejnych dniach u powoda utrzymywało się pobudzenie, agresja słowna, wulgarne zachowania, groźby wobec personelu. Zastosowano pasy magnetyczne. Od 28 sierpnia 2014 r. nie było już konieczności stosowania przymusu, a od 1 września 2014 r. możliwe było stosowanie leków w postaci doustnej. W dniu 9 września 2014 r. ustąpiły objawy psychotyczne. W trakcie leczenia stan psychiczny uległ stopniowej poprawie. Został wypisany w dniu 16 września 2014 r. w stanie optymalnej poprawy, z zaleceniem dalszego leczenia w Poradni (...)i regularnego zażywania leków.

Według ustaleń Sądu Okręgowego w oparciu o opinię biegłego sądowego E. S., stan zdrowia powoda uzasadniał jego pobyt i leczenie w Szpitalu (...) (...)w dniach 23-31 sierpnia 2014 r. oraz w miesiącu wrześniu 2014 r. Czynności podjęte podczas leczenia powoda w sierpniu i wrześniu 2014 r. były prawidłowe. Podejmowane czynności, w tym zastosowanie przymusu bezpośredniego, mogły być przez powoda przykro odczuwane, ale były konieczne dla zapewnienia bezpieczeństwa jego i otoczenia. Pobyt powoda w pozwanym szpitalu i zastosowane leczenie nie spowodowały u powoda jakiegokolwiek uszczerbku na zdrowiu, w szczególności utraty przez powoda zdolności do pracy w wyuczonym zawodzie. Powód w okresie od 20 sierpnia 2012 r. do 31 marca 2015 r. pozostawał pod opieką lekarską w Poradni Ogólnej w W.. Powód korzystał z konsultacji neurochirurga w dniu 30 listopada 2012 r. i neurologa

w dniu 17 listopada 2015 r. Wynik badania elektroencefalograficznego z dnia 23 listopada 2015 r. opisuje poprawę w stosunku do wyniku z dnia 18 lutego 2013 r.

Powyższe ustalenia faktyczne doprowadziły Sąd pierwszej instancji do oceny powództwa jako bezzasadnego. Odnosząc się do treści żądania, Sąd wskazał, że zgodnie z art. 445 § 1 w zw. z art. 444 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Natomiast zgodnie z art. 444 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. W sprawie bezspornym było, że powód pozostawał w leczeniu u strony pozwanej od 22 sierpnia do 16 września 2014 r. bez wyrażenia po temu zgody. Co do zasady przeprowadzenie leczenia wymaga zgody osoby poddawanej leczeniu. Sąd wskazał jednak, że powód został przyjęty do pozwanego szpitala w dniu 22 sierpnia 2014 r. zgodnie z przepisami ustawy z dnia 19 sierpnia 1994 r. o ochronie zdrowia psychicznego (Dz. U. z 2016 r., poz. 546 ze zm.). Po przywiezieniu powoda na izbę przyjęć pozwanego szpitala stwierdzono, że zachodzą przesłanki przyjęcia powoda bez jego zgody wskazane w art. 23 ust. 1 powołanej ustawy, tj. że powód jest osobą chorą psychicznie oraz dotychczasowe zachowanie powoda wskazuje na to, że z powodu tej choroby zagraża bezpośrednio życiu lub zdrowiu innych osób. Następnie zawiadomiono w dniu 25 sierpnia 2014 r. o zatrzymaniu powoda w szpitalu sąd opiekuńczy miejsca siedziby pozwanego szpitala zgodnie z art. 23 ust. 4 powołanej ustawy. Sędzia wizytujący szpital wysłuchał powoda w dniu 25 sierpnia 2014 r. i nie stwierdził na podstawie art. 45 ust. 2 w/w ustawy, że pobyt powoda w pozwanym szpitalu jest oczywiście bezzasadny i nie zarządził jego natychmiastowego wypisania. W dniu 29 sierpnia 2014 r. postanowieniem Sądu Rejonowego (...)wK.stwierdzono zasadność zatrzymania, przyjęcia i leczenia powoda bez wyrażenia zgody w pozwanym szpitalu (sygn. akt III RNs 1658/14/P) i powyższym rozstrzygnięciem Sąd orzekający w niniejszej sprawie jest związany na mocy art. 365 § 1 k.p.c. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 18 lutego 2015 r., sygn. akt I ACa 1681/14; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 lutego 1996 r., sygn. akt II CRN 201/95). Powyższy stan rzeczy oznacza, iż zatrzymanie powoda u strony pozwanej i podjęcie leczenia nie było – pomimo braku zgody ze strony powoda – działaniem obiektywnie bezprawnym, co wyklucza dopuszczalność dochodzenia przez powoda roszczeń odszkodowawczych z tego tytułu, albowiem podstawową przesłanką odpowiedzialności z tytułu czynu niedozwolonego jest bezprawność zachowania sprawcy.

Odnosząc się natomiast do zarzutów powoda dotyczących sposobu leczenia zastosowanego u powoda Sąd Okręgowy wskazał, że zgodnie art. 33 ust. 1 ustawy o ochronie zdrowia psychicznego, wobec osoby przyjętej do szpitala psychiatrycznego bez jej zgody można stosować niezbędne czynności lecznicze, mające na celu usunięcie przewidzianych w ustawie przyczyn przyjęcia bez zgody. Z przeprowadzonej w niniejszej sprawie opinii biegłego jednoznacznie wynika, że stan zdrowia psychicznego powoda uzasadniał pobyt i leczenie powoda w pozwanym szpitalu, zaś czynności podjęte podczas leczenia były prawidłowe i nie doprowadziły do powstania jakiegokolwiek uszczerbku na jego zdrowiu. Wbrew twierdzeniom powoda, jego stan zdrowia się nie pogorszył, lecz uległ poprawie w związku z przebytym leczeniem.

Sąd Okręgowy podkreślił zatem, że pozwany szpital przyjmując powoda w dniu 22 sierpnia 2014 r. oraz udzielając mu świadczeń zdrowotnych w okresie od 22 sierpnia 2014 r. do 16 września 2014 r. działał zgodnie z ustawą o ochronie zdrowia psychicznego i aktualnymi wskazaniem wiedzy medycznej, co ostatecznie doprowadziło do wypisania powoda ze szpitala. Tym samym działania strony pozwanej nie noszą znamion bezprawności, a w konsekwencji nie można uznać, aby działania powyższe stanowiły czyn niedozwolony, z którym wiązałaby się odpowiedzialność strony pozwanej, zarówno w zakresie odszkodowania jak i w zakresie zadośćuczynienia. Powód nie może zatem domagać się skutecznie odszkodowania na podstawie art. 444 § 1 k.c. ani zadośćuczynienia na podstawie art. 445 § 1 w zw. z art. 444 § 1 k.c. ani na podstawie art. 448 k.c. w zw. z art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 6 listopada 2008 r. o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta (tj. Dz. U. z 2016 r. poz. 186 ze zm.). Okoliczności, że powód subiektywnie odczuwał podejmowane w stosunku do jego osoby działania jako dolegliwe, jak również subiektywnie negatywnie ocenia skuteczność podjętego leczenia, same w sobie nie rodzą odpowiedzialności strony pozwanej, gdyż z ustalonego stanu faktycznego wynika, że przymusowe leczenie powoda było obiektywnie uzasadnione, a przeprowadzone leczenie

nie spowodowały u powoda żadnego uszczerbku na zdrowiu, w szczególności utraty przez powoda zdolności do pracy w wyuczonym zawodzie.

Co do żądania odszkodowania w kwocie 200.000 zł. którą stanowią zarobki utracone przez 2 lata, gdy mógł pracować jako murarz, Sąd pierwszej instancji dodatkowo odwołał się do opinii biegłego, z której wynika, że przeprowadzone u strony pozwanej leczenie nie spowodowało u powoda utraty przez powoda zdolności do pracy w wyuczonym zawodzie, co wyklucza możliwość dochodzenia przez powoda naprawienia szkody w postaci utraconych spodziewanych dochodów z wykonywania pracy. Sąd w niniejszej sprawie podzielił nadto prezentowane w orzecznictwie Sądu Najwyższego stanowisko, że dopuszczający możliwość dochodzenia wyrównania szkody w postaci *lucrum cessans* przepis art. 361 § 2 k.c. (a do takiej kategorii należy zaliczyć odszkodowanie za utracone spodziewane dochody dochodzone przez powoda) wymaga określenia hipotetycznego przebiegu zdarzeń i ustalenia wysokiego prawdopodobieństwa utraty korzyści. Nie zostały w nim określone kryteria budowania takiej hipotezy, a zatem należy to, do opartych na okolicznościach konkretnej sprawy, wiedzy i doświadczenia życiowego sądu. Żądającego naprawienia tego rodzaju szkody obciąża obowiązek wykazania jej realności, z tak dużym prawdopodobieństwem, które prowadzi do wniosku, że utrata korzyści rzeczywiście nastąpiła, jako typowe następstwo zdarzeń, w zaistniałym układzie stosunków i warunków oraz zwyczajnym biegu rzeczy (por. wyrok SN z dnia 20 stycznia 2011 r. I CSK 200/2010, Palestra 2011/2-3 s. 175 oraz powoływane w nim wyroki SN z dnia 3 października 1979 r. II CR 304/79 OSNCP 1980/9 poz. 164, z dnia 18 października 2000 r. V CKN 111/2000 LexPolonica nr 388724, z dnia 27 listopada 2002 r. I CKN 1215/2000 OSP 2004/1/ poz. 3, z dnia 28 kwietnia 2004 r. III CK 495/2002 LexPolonica nr 1627833, z dnia 19 czerwca 2008 r. V CSK 19/2008 LexPolonica nr 1938026). Powód nie powołał natomiast żadnych faktów, z których wynikałoby, że mógł w okresie wskazanym w pozwie (hipotetycznie zakładając, że byłby w tym okresie zdrowy) z wysokim prawdopodobieństwem znaleźć zatrudnienie w charakterze murarza na warunkach finansowych wskazanych w uzasadnieniu pozwu. W szczególności nie wskazał aby praca taka była mu w tym okresie oferowana, ani że posiadał do jej wykonywania potrzebne kwalifikacje. Powołanie się na przeciętną wysokość wynagrodzeń otrzymywanych przez osoby wykonujące taki zawód nie jest równoznaczne z wykazaniem, że powód mógł faktycznie takiej wysokości wynagrodzenie uzyskać. Zatem ocenić należy, że nawet gdyby po stronie pozwanej zachodziły przesłanki odpowiedzialności odszkodowawczej w stosunku do powoda (co w rzeczywistości, z przyczyn powyżej wskazanych, nie ma miejsca), to powód nie wykazał w niniejszej sprawie faktu poniesienia szkody w postaci utraty zarobków i z tej również przyczyny powództwo w tym zakresie podlega oddaleniu.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy powództwo oddalił. O kosztach procesu orzeczono w pkt II sentencji na zasadzie art. 102 k.p.c. uznając, że ujawniona w toku postępowania sytuacja majątkowa oraz zdrowotna powoda składa się na szczególnie uzasadniony wypadek uzasadniający odstąpienie od obciążania powoda obowiązkiem zwrotu kosztów procesu wygrywającej stronie pozwanej i interwenientowi ubocznemu. O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu, obejmujących wynagrodzenie ustalone według stawki minimalnej wraz z podatkiem od towarów i usług orzeczono w pkt III sentencji na zasadzie § 6 pkt 7 w zw. z § 2 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (tj. Dz. U. z 2013 r., poz. 490 ze zm.).

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego wywiódł powód M. S., który zarzucił:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 39k i 39m ustawy dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. z 2007 r., nr 125, poz. 874 i nr 176, poz. 1238) w związku z a art. 82 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami w związku z § 6 i § 8 rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 1 kwietnia 2005 r. w sprawie badań psychologicznych kierowców i osób ubiegających się o uprawnienia do kierowania pojazdami oraz wykonujących pracę na stanowisku kierowcy (Dz. U. z 2005 r., nr 69, poz. 622) poprzez ich pominięcie.

2. naruszenie przepisów postępowania tj. art. 233 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów zgromadzonych w postępowaniu przejawiające się na uznaniu przez Sąd I instancji, że stan zdrowia powoda nie uległ pogorszeniu w wyniku leczenia zastosowanego w pozwanym szpitalu oraz przejawiające się w oparciu jedynie

na dowodach potwierdzających wersje pozwanego tj. dokumentacji medycznej pozwanego szpitala oraz uznanie, że powód nie udowodnił aby w wyniku pobytu w szpitalu utracił możliwości zarobkowe.

3. sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego polegające na:

- uznaniu, że powód nie wykazał, aby w wyniku leczenia jego stan zdrowia uległ pogorszeniu i aby utracił zdolność do pracy w zawodzie,

- uznaniu, że orzeczenie psychologiczne do wykonywania pracy na stanowisku kierowcy nie zostało przeprowadzone w sposób prawidłowy i nie stanowi dokumentu potwierdzającego stan zdrowia powoda.

Wskazując na powyższe zarzuty powód wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i uwzględnienie powództwa w całości, zasądzenie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu według norm prawem przepisanych ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, z pozostawieniem temu Sądowi rozstrzygnięcia o kosztach instancji odwoławczej.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja powoda nie znajduje uzasadnionych podstaw.

Sąd Okręgowy poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne, wyrażając oceny, które nie pozostają w sprzeczności z zasadami logiki rozumowania czy doświadczenia życiowego i nie wykazują błędów natury faktycznej. Wbrew zarzutom apelacji Sąd poddał ocenie całość materiału dowodowego sprawy dokonując jego wszechstronnej analizy, uwzględniając pełny kontekst wydarzeń, a swoje stanowisko wyrażone w zaskarżonym wyroku obszernie i przekonująco uzasadnił. Dokonana przez Sąd pierwszej instancji ocena dowodów nie nasuwa zastrzeżeń gdyż nie wykracza poza uprawnienia wynikające z przepisu art. 233 § 1 k.p.c. Ustalenia będące jej wynikiem nie budzą przy tym wątpliwości co do ich zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy i dlatego Sąd Apelacyjny je akceptuje i przyjmuje za podstawę własnego rozstrzygnięcia.

Zarzucając w apelacji błędy w ustaleniach faktycznych nie miały miejsca, przede wszystkim zaś zarzuty te nie podważają ustaleń dokonanych w oparciu o dowody z dokumentów, w tym dokumentacji medycznej, a przede wszystkim opinię biegłego lekarza psychiatry, co do stanu zdrowia powoda, przyczyn hospitalizacji powoda w sierpniu 2014 r. oraz przebiegu leczenia.

Jak wynika z materiału dowodowego, a szczególności opinii biegłej E. S., czynności podjęte podczas leczenia powoda w sierpniu i wrześniu 2014 r. w pozwanym Szpitalu były prawidłowe i odpowiadały jego stanowi zdrowia. Podejmowane czynności, w tym zastosowanie przymusu bezpośredniego, mogły być przez powoda przykro odczuwane, ale były konieczne dla zapewnienia bezpieczeństwa jego i otoczenia. Po przyjęciu do szpitala powód był bowiem agresywny czynnie i wymagał zabezpieczenia pasami. Z opinii biegłej wynika także jednoznacznie, że zastosowane u powoda leczenie nie spowodowało jakiegokolwiek uszczerbku na zdrowiu, w szczególności utraty przez powoda zdolności do pracy w wyuczonym zawodzie. Znajduje to potwierdzenie choćby w wyniku badania elektroencefalograficznego z dnia 23 listopada 2015 r., który opisuje poprawę w stosunku do wyniku z dnia 18 lutego 2013 r. Zatem zarzut błędnych ustaleń w zakresie stanu zdrowia powoda jest całkowicie nieuzasadniony.

Chybiony jest także zarzut dotyczący oceny orzeczenia psychologicznego do wykonywania pracy na stanowisku kierowcy. Przede wszystkim należy podkreślić, że orzeczenie to jest dokumentem prywatnym, a zatem stanowi jedynie dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Nie korzysta z domniemania prawdziwości zawartych w nim oświadczeń, wobec czego osoba mająca w tym interes prawny może twierdzić i dowodzić, że treść złożonych oświadczeń nie odpowiada stanowi rzeczywistemu. Należy zwrócić uwagę, że zaświadczenie na które powołuje się powód – o braku przeciwwskazań psychologicznych do wykonywania pracy na stanowisku kierowcy, wydane zostało w dniu 13 grudnia 2011 r. Natomiast już po tym orzeczeniu, w trakcie pobytu powoda w pozwanym Szpitalu od 7 czerwca do 2 sierpnia 2012 r., rozpoznano u niego zaburzenia urojeniowe

i zespół uzależnienia od alkoholu, natomiast podczas hospitalizacji w okresie od 5 lutego do 5 marca 2014 r. rozpoznano schizofrenię paranoidalną i zespół uzależnienia alkoholowego. Powoływane orzeczenie, jako wcześniejsze, nawet jeśli było wydane po prawidłowo przeprowadzonym badaniu, nie stanowi dokumentu potwierdzającego stan zdrowia powoda. W tych okolicznościach, zarzut pominięcia przez Sąd pierwszej instancji przepisów prawa materialnego art. 39k i 39m ustawy dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. z 2007 r., nr 125, poz. 874 i nr 176, poz. 1238) w związku z art. 82 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami w związku z § 6 i § 8 rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 1 kwietnia 2005 r. w sprawie badań psychologicznych kierowców i osób ubiegających się o uprawnienia do kierowania pojazdami oraz wykonujących pracę na stanowisku kierowcy (Dz. U. z 2005 r., nr 69, poz. 622), jawi się jako całkowicie nietrafny z przyczyn wyżej wskazanych. Przepisy te dotyczą wyłącznie obowiązku poddania się przez kierowcę wykonującego przewóz drogowy badaniom psychologicznym przeprowadzonym w celu stwierdzenia istnienia lub braku przeciwwskazań psychologicznych do wykonywania pracy na stanowisku kierowcy oraz określenia rodzaju dokumentu jakim to badanie się potwierdza. Przepisy te nie miały żadnego zastosowania w niniejszej sprawie, która dotyczy przecież odszkodowania za przymusową hospitalizację i rzekomo nieprawidłowe leczenie powoda.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego nie doszło także do uchybienia innym przepisom prawa materialnego, w tym szeroko omówionym przez Sąd Okręgowy art. 444 § 1 k.c., art. 445 § 1 k.c., art. 448 k.c. czy art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 6 listopada 2008 r. o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta. Sąd Apelacyjny w pełni podziela ocenę prawną roszczeń powoda i stanowisko, że powód nie wykazał określonych tam przesłanek, które warunkują uwzględnienie powództwa o odszkodowanie i zadośćuczynienie.

Z powyższych względów Sąd Apelacyjny apelację powoda oddalił jako nieuzasadnioną, na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c., odstępując od obciążania powoda tymi kosztami na rzecz strony pozwanej. Powołany przepis ustanawia zasadę słuszności, będącą odstępstwem od zasady odpowiedzialności za wynik procesu; jest więc rozwiązaniem szczególnym, niepodlegającym wykładni rozszerzającej, wykluczającym stosowanie wszelkich uogólnień, wymagającym do swego zastosowania wystąpienia wyjątkowych okoliczności. Przepis ten pozostawia sądowi orzekającemu swobodę oceny, czy fakty związane z przebiegiem procesu, jak i dotyczące sytuacji życiowej strony, stanowią podstawę do nieobciążania jej kosztami procesu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 grudnia 2007 r., I CZ 110/07).

W przypadku powoda powyżej wskazane przesłanki występują, zarówno z uwagi na jego sytuację materialną jak i stan zdrowia a także charakter sprawy związany z oceną przeprowadzoną przez Sąd dopiero na podstawie opinii z biegłego. Sąd miał również na uwadze fakt, że powód przez cały okres trwania procesu pozostawał w błędnym – usprawiedliwionym jedynie subiektywnie - przekonaniu, że jego żądanie zasądzenia od pozwanego zadośćuczynienia, odszkodowania jest uprawnione, co pozwalał mu na trwanie w przekonaniu, że wywiedzione przez niego apelacja może zostać uwzględniona. Mając na uwadze powołaną wyżej argumentację, Sąd Apelacyjny stanął na stanowisku, iż zasadnym będzie nieobciążanie powoda kosztami postępowania apelacyjnego.

SSA Teresa Rak	SSA Andrzej Szewczyk	SSA Barbara Górczanowska
----------------	----------------------	--------------------------